

Anschütz 1782 D APR; kun vaaditaan äärimmäistä tarkkuutta nopeasti ja kauas

TEKSTI JA KUVAT: J. MALINEN

Ansu tunnetaan ennen kaikkea kilpa-aseistaan, vaikka metsästysaseet kuuluvat nekin valikoimiin. Uusin malli on PRS ammuntaan räätälöity isokaliiperinen pitkien matkojen kilpa-ase, kun tarkkuuden on riitettävä kilometriinkin.

Anschütz 1872 D APR Carbon Grey on jo valmiiksi tehtaalla räätälöity pitkien matkojen PRS kisoja varten.

Aseseppämestari Johann Heinrich Gottlieb Anschützin poika Julius Gottfried Anschütz perusti nimeään kantavan J.G. Anschütz asetehtaan 1856 Thüringenissä sijaitsevaan Zella-Mehlisin kaupunkiin. Samaan paikkaan perusti muuten muutama vuosi myöhemmin 1886 Carl Walther niin ikään nimeään kantavan asetehtaan.

Siellä ne olivatkin aina sodan loppumiseen vuoteen 1945 asti, jolloin ne jäivät DDR:n puolelle ja hävitettiin. Anschützin uusi alkua tapahtui lännenpuolella Ulmissa 1950 nimellä J.G. Anschütz GmbH. Nyt toimintaa vetää jo kuudes sukupolvi, mikä on melkoinen suoritus, tosin onhan vuosiakin takana kohta jo 170.

APR

Maailmalla PRS (Precision Rifle Shooting tai Series) on uusin kivääriammunnan kisalaji. Siinä ammutaan keskipitkiltä ja pitkiltä matkoilta, vähän kuin meidän omassa, vuosittaisessa Simunan kisassakin.

Ominaista lajille on ammunta kaikenlaisia improvisoituja tukia käyttäen aseiden ollessa erittäin raskas, helposti ammuttava ja kaliiperin suoralentoinen.

Vapaalta kädeltä näitä kisoja ei todellakaan ammuta. Eikä paljon muutakaan Suomessa, jossa ELY-keskukset ovat sulkeneet ampumaratoja sellaiseen tahtiin, että silläkin päästään varmaan ennätysten kirjaan. No ainakin Putin kiittää ja kumartaa.

Lajissa tarkkuus on kuitenkin kaikki kaikessa ja sen saavuttamiseen tarvitaan tarkka ase, niin tarkka kuin vain on mahdollista rakentaa.

Anschütz puolestaan on yksi kisaaseiden tunnetuimpia nimiä. Ei siis ihme, että heidän näkemyksensä lajiin räätälöidystä kivääristä ei juurikaan jätä toivomisen varaa. Har-

voin kaupasta saa näin kisavalmiin, erikoislajiin räätälöidyn täsmätuotteen. Ihan heti ei tule toista vastaavaa mieleen.

Nyt koeammuttu malli on 1782 D APR (Anschütz Precision Rifle), jossa käytetään maineeseen nousseen kanadalaisen MDT:n alumiinista, lajiin räätälöityä huippuluokan tukkia.

Itse asiassa Annulla on kokonainen APR -sarja aseita.

Tähän suurikaliiperiseen 1782 mallistoon kuuluvat versiot GRS:n Bifrost tukilla, MDT:n ACC Premier tukilla harmaana ja DLC pinnoitetulla lukolla sekä samalla tukilla hiekanväriseksi Flat Dark Earth Cerakote maalattuna ja keltaiseksi titaaninitratulla lukolla ja vielä koko ase rautoineen päivineen samalla värillä Cerakote maalattuna.

Piekkarikaliiperissa valmistetaan edullisempaa 1761 sarjaa, jossa on MDT:n XRS polymeeritukki.

Lopuksi pikkureikäisten huipputasolle tarjotaan 1710 sarjan piekkaria, jossa on isompikaliiperista vastaava MDT:n alumiininen ACC tukki ja paksu rosteripiippu on erikoisvalikoitu koeammuttojen perusteella.

KONEISTO

Ansu esitteli nykyisen 1782 mallinsa edeltäjän 1780 perusversion jo 2010 IWA asemessuilla Saksassa. Kyseessä oli silloin käytännössä sama malli kuin Haenelin Jäger 10. Tosin jälkimmäisessä oli teräksinen kehys, kun Ansu oli valinnut materiaaliksi alumiinin ja luonnollisesti laukaisulaitteet poikkesivat toisistaan.

Nykyisin myytävä malli on siis 2019 esitelty 1782 D, jossa laukaisulaite on vaihtunut kaikin puolin säädettäväksi 5028 D kilpakoneistoksi ja kehyksen materiaali teräkseksi. Niinpä suuri, leveydeltään peräti 33,2 millinen kehys painaa jo yksistään julmetusti.

Varmistinta ei paljon kisoissa tarvita, mutta pitkä lukonkampi ja sen suuri nuppi ovat oleellisia nopeissa latauksissa.

Lukko on tuttu ja testattu vuosikymmenen aikana. Nyt koeammutussa mallissa se on pinnoitettu kovan luistavalla ja korroosiolta suojaavalla DLC (Diamond Like Carbon) kerroksella. Toisena vaihtoehtona on niin ikään erinomaisen kova, liukas ja korroosiolta suojaava keltainen titaaninitridipinnoite.

Kaliiperikohtainen 6-olkainen lukonpää on erillinen, lukon runkoon sokattu osa. Tämä yksinkertaistaa tuotantoa ja helpottaa uusien kaliiperien käyttöön-ottoa. Mattamainen harmaa pinta on karkaisun ja harjauksen tulosta.

Säteettäisesti liikkuvan ulosvetimen jousena on olkien läpi kulkeva ja lukon ympäri taivutettu pianolanka.

Ansun lukko on erittäin helppo huoltopurettava. Työnnetään vain peräkappaletta minkä jälkeen virityskammen voi vetää irti ja osat irtoavat toisistaan.

Uutena asiana on lukonkammen lukitusmahdollisuus. Tätä varten peräkappaleen sivussa on napilla lukittava luisti, jonka saa liu'utettua lukon rungon poteroon. Näin runko ei pääse enää pyörähtämään auki.

1872 mallin ominaisuuksiin kuuluu vaihtopiippisuus. Lukitus tapahtuu puristamalla kehysen puoliskoja kahdella ruuvilla ja varmistamalla paikallaan pysymisen sivujen stopruuveilla. Samassa yhteydessä on rautojen etumaisen kiinnitysruuvin mutteri.

Rautojen etumainen kiinnitysruuvi on suunnattu vinosti taaksepäin, jolloin se vetää rekyyliolan kiinni tukkiin samalla kun se vetää rautoja alaspäin kohti tukkia. Kiristysmomentiksi on annettu normaali 7 Nm.

Tuon uudistetun mallin suunnittelusta vastasi J. Gerstner tiimeineen. Siinä luovuttiin myös rautojen ruosteenestokäsittelystä samalla kun pinnaksi vaihtui perinteinen sinistys.

Tässä nyt koeammutussa APR-mallissa on vielä normaalia jäykempi kehysrakenne, sillä metsästysmallin suuri hylsynpoistoaukko on nyt kutistettu mahdollisimman pieneksi ja sivujen kevennysleikkaukset on jätetty pois.

Mikä parasta, on kehysen päälle koneistettu samasta aihioista yhteneväinen, kokomittainen Picatinny-kisko. Koska perinteisiä ruuviliitoksia ei ole, ei kisko voi irrotakaan. Ja koska se on terästä kuten kehyskin, käyttäytyvät ne samoin lämpölaajenemisessa toisin kuin alumiininen irtokisko tekisi.

Laukaisulaite on erittäin monimutkainen, täydellisesti säädettävissä oleva 5028 D kilpakoneisto, mutta säädön saa tehdä vain aseseppä. Ohjetta ei ole laitettu edes käyttöoppaaseen. Vetovastuksen säätöalue on 750 – 1200 g ja muutos etuvedolliseksi-kin onnistuu.

Vielä lajin erikoispiirteisiin kuuluen kiskoa on kallistettu 20 kulmaminuuttia, jolloin kiikaritähäimen säätövarat riittävät huomattavasti pidemmälle kuin tavallisesti.

Ase on edelleen vaihtopiippuinen. Piippu lukitaan puristamalla halkaistua kehystä kahdella pultilla. Niin ikään näiden pulttien väliin jää kelluva mutteri, johon tukkiin kiinnittävä eturuuvi suuntautuu vinosti. Tämä ruuvi vetää siis kehystä alas ja taaksepäin aivan kuin Rugerin tietyissä malleissa, jolloin välykset poistuvat ja rekyyliolka vastaa tiiviisti tukin upotukseen. Kiinnityksessä tämä ruuvi tuleekin kiristää ensimmäisenä. Toinen, perinteinen kiristysruuvi on liipaisinkaaren etupuolella.

Osin kehys on suuri siksikin, koska lukko on paksua mallia eli

Nykymuodin mukainen pystykahva on niin ikään MDT:n valmistama Vertical Elite ja säädettävissä etäisyyden ja kallistuskulman suhteen.

MDT SRS-X Premier perä on jyrstetty alumiinista ja siinä on kaikki mahdollinen säädettävää. Jopa poskipakan kierto ja sivusuunta sekä eteen- taakse säätö ovat mukana. Tästä löytyy taatusti täydellinen sopivuus jokaiselle ampujalle.

rungoltaan sama 20,9 -millinen kuin lukitusolat. Lukitusolat ovat kuitenkin erillisessä, karkaistussa ja harjatussa iskupohjakappaleessa, joka on sokattu kiinni paksuun runkoon. Näitä olkia on yhteensä kuusi, kolme rinnakkain kahdessa rivissä. Yhteensä lukituspintaa onkin todella paljon, peräti 70 mm². Kolmen olkajon ansiosta kammien nostoliike on vain 60 astetta ja mikä hämmästyttävintä, sen liikuttelu käy sujuvasti. Monessa rakenteessaan lyhyt nostomatka tarkoittaa tuskastuttavan suurta voiman tarvetta, mutta Ansussa lukon käsittely käy todella jouhevasti. Tässä pitkä lukonkampi auttaa asiaa. Vielä lukon pintaan on koneistettu kolme pitkittäistä kevennysuraa, jotka lähinnä tekevät sen ulkonäöstä keveämmän.

Tässä versiossa lukon runko on käsitelty kiiltävän mustaksi DLC (diamond like carbon) eli timantinkaltaisella pinnoituksella, mikä tekee pinnasta kulutus-

ta kestävä ja liukkaan sekä vastustaa ruustumista. Menetelmä onkin kehitetty alkujaan poikkeuksellisen vaativiin olosuhteisiin.

Ulosvedin on yhteen lukitusolkaan upotettu säteittäisesti liikkuva suuri kynsi, joka saa jousivoimansa kahden olan läpi kulkevasta ja lukitusosan ympäri kiertyvästä pianolangasta. Ulosheitin puolestaan on tarkkaan ulosvetimen vastapuolelle oikeaoppisesti sijoitettu jousikuormitettu tappi.

Peräkappale on terästä ja sen takaosasta pistää viritettynä esiin selkeästi tunnistettava iskurin pää. Peräkappaleessa olevaan, lukonkehiksen avauksessa ratsastavaan harjanteeseen on nyt tehty painonupilla lukittava liukusalpa. Sillä puolestaan saa lukittua kammien kiinni asentonsa, mikä estää vahingossa aukeamisen. Tuo luisti työntyy nimittäin lukon rungossa olevaan koloon ja estää siten rungon kääntymisen.

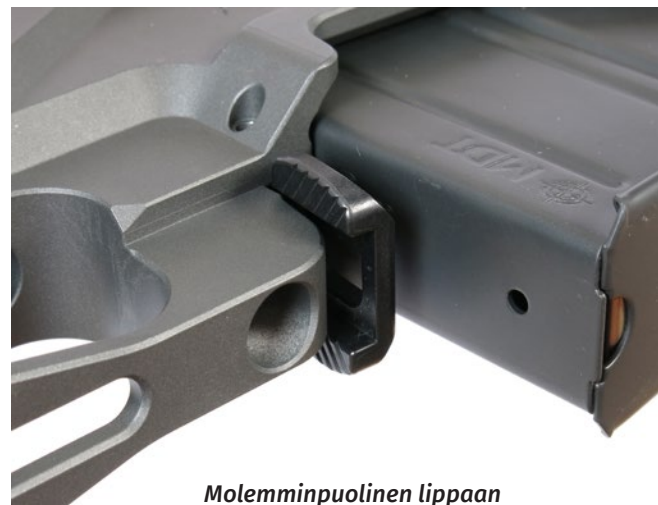
Erilaisilta tukirakenteilta ammuttaessa ase työnnetään yleensä barrikadia tai hiekkasäkkiä vasten, joten lippaan etupuolella olevaan pystyolkaan on koneistettu pitoa lisäävä uritus. Tasaisen etutukin alla on ARCA Swiss kisko lisävarusteille kuten levike tai kolmijalka.

Todella pitkä etutukki on varustettu M-LOK aukotuksella vaikka lisäpainojen kiinnitystä varten tai kuten tässä Picatinny kiskolle johon saa bipodin.

Vaikka alumiinitukin upotus on tehty tarkasti Anschützille sopivaksi, niin osien väliin on laitettu petaukseksi neljä silikonitäppää. ↓

Molemminpuolinen lippaan salpa on luonteva käyttöä.

Teräslipas on MDT:n tekemä tyypiltään AICS yhteensopiva ja vetää lajin sallimat 10 patruunaa.

Käsi pistoolikahvan sivulla ammuttaessa peukalolle rakennetaan yleensä jonkinlainen tuki. Tässä alumiinitukin kylkeen on koneistettu vinoporras.

Pienellä patruunan nostimen muutoksella onnistuisi hylsyaukkoon tiputetun patruunan pesityskin ilman, että luoti törmää piipun perään. Ohessa CZ:n sama lipas varustettuna heidän omalla nostimellaan. Vakiolippaalla luodit törmäivät myös CZ:ssä piipun perään.

Lukon pitkä kampi on erillinen osa, jonka haarukkamainen pää pitää koko paketin kasassa ja varustettu tässä kilpamallissa laji-tyylille uskolliseen tapaan suurella teräksisellä, DLC erikoispinnoitetulla 22 mm sylinterinupilla. Valinnaisena näitä on saatavilla lukuisia erilaisia.

Saksalaiseen tapaan tämänkin Anschützin käyttöohje on erittäin hyvin tehty ja siinä opastetaan kaikki huoltotoimet lukon purkua myöten. Vuodesta 2023 lukkoa on muutettu siten, että sen purkaminen käy aiempaa yksinkertaisemmin. Tarvitaan vain peräkäppaleen sisäänpainallus niin virityskammen voi vetää irti ja lukko purkautuu pääosiinsa. Tosin toisaalla varoitetaan, että lukon purku pitää jättää aseseppän huoleksi.

Myös iskurin jousen vaihto on ohjeistettu tehtäväksi 5 vuoden välein tai 50.000 laukauksen välein. Asia, jota muut valmistajat eivät liene koskaan huomioineet.

Myös uuden aseenn käyttöön-otto on neuvottu eli ensin puhdistetaan piippu kymmenen laukauksen vä-

lein ja sadan laukauksen jälkeen 50 laukauksen välein.

Perinpohjaista tietoa kauttaaltaan, paitsi laukaisulaitteen säädöissä, joskin ne saakin tehdä vain aseseppä.

LAUKAISULAITE

5028 D -kilpalaukaisulaite on upotettu täsmällisesti poteroonsa ja siinä on 50 tarkkuuskoneistettua osaa. Kaikki mahdollinen on säädettävää, mutta punaisen varoituskyltin mukaan vain pätevän aseseppän toimesta. Niinpä minkäänlaisia säätöohjeitaakaan ei ole annettu. Ohjekirjan mukaan itse saakin muuttella vain liipaisimen paikkaa ja asentoa. Tämän luokan kilpa-aseessa tuo säätö pitääkin olla ampujan itsensä tehtävissä.

Vakiona tehtaalta etuvedottomaksi ja 1100 grammaan säädetyn D-version laukaisun saa säädettyä myös etuvedolliseksi ja vastukseltaan välille 750 – 1200 g. Jos tilaa aseenn etuvedolliseksi säädettynä, on vastus silloin vain 750 g.

Nyt Lymanilla vastusta mitatessa saimme arvoksi

1110 – 1150 g eli juuri ilmoitetun ja vaihtelu oli erittäin pieni kielten laadukkaasta koneistosta.

Itse säätö on tehty helpoksi, sillä todella suureen liipaisinkaareenn on koneistettu pitkä aukko, josta kaikkien tarvittavien pikkuruuvien kiertely onnistuu helposti.

Laukaisulaitteen sisäosia tutkittaessa muutamassa osassa on jopa tarkka asteikko, jonka perusteella osien keskinäistä suhdetta on täsmällistä säädellä.

Ristikarhennettu liipaisin on sekin kaikin puolin säädettävissä niin etäisyyden (23 mm) kuin sivukallistuksenkin (11 mm) suhteen.

Kaksiasentoinen varmistin salpaa vain laukaisulaitteen.

PIIPPU

Nelipalkkinen nappirihlatu piippu on erittäin paksu, suulla mittaa on 23,5 mm ja kehyksen edessä 30,0 mm. Mittaakin on paljon, isku-pohjaan mitattuna 64 cm ja suulla on M18x1 kierre jämkällä holkilla suojattuna.

Rihlannousuksi on valittu

hyvin suosituille n. 11 g kilpaluodeille sopiva loivahko 1:12", kun nykyään moni tekee metsästysaseisiin tiukemman 1:10" nousun. Se puolestaan on hyvä kupariluodeille, joista tahtoo tulla pitkiä eli vaikeammin vaka-utuvia, mutta ylivakavoi jo 10 g perinteiset kilpaluodit.

Mm. 10,85 g Lapua Scenarin rasiassa on suosituksena 1:12" nousu tai jyrkempi kuten on myös 11,3 g ja raskaimmalla 12,0 g Scenareillakin.

Patruunapesä ja ylimeno on koneistettu ilmeisen tiukoiksi, mistä kielii selvästi nyt saadut, nimellismopeutta korkeammat lähtönopeudet. Tämä on mainio asia tarkkuutta ajatellen.

Vaihtopiippuisuuden peruja on piipun jatkeeseen tehdyt lukitusurat eli lukko lukittuu suoraan piippuun eikä kehys ota vastaan ammunnan rasituksia. Tehdas ilmoittaa piipun mitaksi 66 cm, jolloin saksalaiseen tapaan mitassa on mukana samaa kankea oleva piipunjatkekin.

Endoskoopilla tarkasteltuna rihlauksen laatu on erinomainen.

Itse asiassa kaikkein osien valmistuslaatu on erittäin korkea, oikean hienomekaniikkatehtaan taidonnäyte, eikä vastaavaa ole juurikaan tullut vastaan. Pintakäsittelynä on syvä mustaus.

Valmistajan kotisivuilla on APR malleille konfiguraattori, jolla eri vaihtoehtoista voi koota itselle parhaiten sopivan toimituskokonaisuuden tai ainakin näkee eri vaihtoehtot.

Monesti tähän lajiin rakennettu, paljon ammuttava ase piiputetaan vielä pidemmällä piipulla. Syynä tietenkin se, että rihlauksen palassa ylimenokartion edestä piippua on helppo lyhentää ja pesittää uudelleen, jolloin samalle piipulle saadaan roimasti lisää käyttöikää. Ansun kaltaisessa rakenteessa se olisi hankalampaa, koska piipun perään on koneistettu sulkuolat. Siinä onkin yksinkertaisempaa vaihtaa kuluineen piipun tilalle uusi tehdaspiippu. Sen kun voi tehdä itse, niin ei tarvita kallista sovitustyötäkään.

TUKKI

Kuten yhä useampi PRS kilpa-aseita valmistava ase tehdas on Ansukin valinnut huipputuotteeseensa MDT:n alumiinitukin.

Malliltaan se on ACC (Adjustable Core Competition) Premier Chassis ja versioltaan vanhempaa, arvokkaampaa Gen 1 variaatiota. Vasta julkaistu uusi Gen 2 on varsinkin perältään erilainen ja huomattavasti edullisempi.

6061 alumiinin pintakäsittelynä on kovuutta ja kestävyyttä tuova kova-anodisointi ja sen päällä muotiin noussut Cerakote maalaus. Nyt koeammutussa mallissa Ansun omalla Carbon Grey harmaalla tehtynä. Toisena vaihtoehtona on se tumman hiekan väri.

Tukin erikoisuus on hyvän ergonomian lisäksi runsas lisävarusteiden asennusmahdollisuus. Näin jo vakiona

raskaan tukin voi lisäpainottaa vajaalla neljällä kilolla. Kun tähän lisää 4,4 kilon raudat ja 2,5 kilon tukin sekä optiikan niin saadaan 8 – 9 kilon vakiopaino kohoamaan pitkälti kymmenen kilon tuolle puolen.

Tukkiin kuuluva perä on siis MDT SRS-X Premier ja varustettu runsailla kaiken suuntaisilla säädöillä. Myös sivuttain ja kiertäen säädettävän poskipakan ergonomiassakin on huomioitu samettimaisen pehmeä päällys. Säädöt ovatkin parasta mitä rahalla saa, täsmälliset ja jämäkät ja kaikissa on asteikko, jolloin toistettavuus käy helposti.

Tukin tasapainottamista varten perän luurangon koloihinkin on saatavilla lisäpainot ja alla olevaan M-LOK kiinnikkeeseen vaikka bag rideri tai monopodi.

Kahvan kiinnityspiste on mitoitettu AR-15 maailman mukaisesti, joten vaihtoehtoja on vaikka kuinka. Siihen kiinnitetty pystysuora pistoolikahva on niin ikään tukkiin kuuluva Vertical Elite ja sekin on säädettävissä etäisyyden ja kallistuskulman suhteen. Perinteisiin verrattuna se on kooltaan julmetun suuri, mutta tällä aseella ampumaote onkin peukalo vailla sivuvääryyttä olevan tukin sivulla. Tätä varten kehyksen takareunan kohdalla on suoraan alumiiniin koneistetut molemminpuoliset kookkaat peukalohyllyt.

Vielä ampumatukeen liittyy runsaan 44 -senttisen etutukin alapuolelle koneistettu ARCA Swiss kisko, josta aseeseen voi kiinnittää esim. kolmijalkaan. Kisassahan bipodi saa olla valmiiksi kiinnitettynä, mutta kolmijalan saa kiinnittämään vasta suoriutuksen alettua.

Tietysti tuo poikkeuksellisen leveä, tasapohjainen etutukki on myös rei'itetty kolmelta sivultaan M-LOK aukotuksilla vaikkapa niitä lisäpainoja varten.

Niin ikään AICS lippaita syövä lipaskuilun etu-

Käytännössä peukalo lepää aina vakiopaikassa tukin sivulla eikä sen ote vaikuta aseeseen pitoon. Koska kaikki on symmetristä, pystyy tukilla ampumaan yhtä helposti vasenkätinenkin.

puolelle on koneistettu barrikadistoppari.

Nuo lippaat irtoavat helposti työnnettäessä liipaisinkaaren etuosaan istutettua molemminpuolista sormilevyä. Ainakin aseeseen mukana toimitettava MDT:n 10 patruunan kaksirivinen, keskeltä syöttävä teräslipas toimi joka suhteessa täysin moitteetta.

Kisassa rasti muodostuu yleensä kymmenestä laukauksesta ja se on suurin määrä mitä saa lippaaseen laittaa. Näillä säännöillä lippaat ovat tietenkin niin lyhyet kuin mahdollista eli vähiten ammuntaa haittaavat, mutta kuitenkin kymmenen patruunaa vetävät.

Käytössä ollut ohjekirja osoittautui vanhaksi, sillä siitä puuttui mm. rautojen kiinnitysruuvien momentti sekä rakenteelle oleellinen kirstysjärjestys. Nyt ruuvit

kirstettiin kohtuudella rannemomenttia käyttäen. Ilmeisesti ne olisi voinut kirstiä tiukemmallekin, sillä jälkepäin tehdas ilmoitti oikeaksi arvoksi 7 Nm, mikä on siellä normaaliskaalan ylälaidassa TRG:n täysin poikkeuksellista 15 Nm:ä lukuun ottamatta.

Onneksi perusteellista huoltoa varten irrotettavalle piipulle oli tarkat ohjeet niin kirstysjärjestyksestä kuin momentit sekä pääruuveille (6 Nm) että sivujen stop-ruuveille (2,5 Nm). Sen asennuksessa on erikoisesti huomioitava piipunperän kohdistusuran osuminen kehyksen paikoitinsokkaan, jolloin asemointi on sulkuolien asentoa ja paikkaa ajatellen kohdallaan.

Myöhemmin netistä löytyi APR mallille erikseen tehty hyvin kattava ohje, jossa on annettu oikeat

Täysimittainen Picatinny-kisko on jyrstetty suoraan lukonkehukseen ja on kestävästä terästä. Sitä on kallistettu 20 MOA, jotta tähtäimen säätövara riittäisi pitkille matkoille.

Leica PRS 5 – 30 x 56 tähtäin oli asennettu Auderen jalustalla. Ammunnoissa käytettiin 30x suurennusta.

kiristysmomentitkin.

Rautojen ja alumiinitukin yhtymäkohdassa on nimittäin kehyksen reunoihin vastaavat, tukkiin upotetut pehmeät silikonityyny, jotka puristuvat asennuksessa kasaan.

RADALLA

Koska kyseessä oli maahantuojaan juuri Suomeen saapunut esittelyase, oli se varustettu samaa tasoa olevalla optiikalla ja jalustalla. Päällä olikin Leican PRS kilpailuihin suunnittelema 5-30x56 putki ja jalustana 34 mm renkain meille niin ikään uunituore Audere Adversus jalusta, jossa siinäkin oli 20 kulmaminuutin kallistus. Tällä kertaa asennuk-

seen tuli siten 40 kulmaminuutin kokonauskallistus, mutta hyvin Leican ristikon säätövarat riittivät lyhyelle sadan metrin matkallekin.

Vielä alkuosa laukauksista ammuttiin käyttäen A-Tec:n lajille nimeämää äänenvaimenninta. Se oli tyylisin sopien tyypiltään PRS 2, kooltaan pieni, mutta laadukkaasti tehty ja auttoi selvästi helpompaan ampumiseen suupamauksen vaimentuessa. Pienestä koosta johtuen valmistaja lupaa tälle kahden modulin mallille vaimennusarvoksi 24 dB. Tarjolla on myös yhden elementin tumpimalli PRS 1 ja pitkä, 28 dB vaimentava PRS 3. Kaikkien erikoisuutena on integroitu suujarru eli ulommaisena elementtinä on moniaukkoinen suujarru. Rakenteen hyvä puoli on, että kaikki osat ovat Cerakote maalattua ruostumatonta terästä kestäen näin hyvin käyttöä.

Tällä kertaa piippu oli siis käytännössä ampumaton, yleensä hien tarkkuus paranee sisäänammunnan jälkeen.

Kevätkeli oli onneksi vain 18 -asteinen, mutta sivutuuli puhalsi melkoisesti. Samoin suomaastossa sijaitsevasta radasta nousi auringon paahteessa voimakas lämpöväreily, johon ei tietenkään auttanut piipun väreilysuoja.

Raskas ase hiekkapussien päälle ja eri painoisilla Lapua Scenareilla totuttelemaan kisa-aseen ampumatuntumaa.

Malliase oli yleisintä .308 Win kaliperia, muut valmistettavat kaliiperit ovat ne pitkälle ampuvien normaalipatruunoita käyttävien suosikit 6,5 Creedmoor ja ennen kaikkea yhä suosittu 6mm Creedmoor.

Patruunat syötettiin osin lippaan kautta ja osin suoraan hylsyaukon kautta pesään. Tässä tuli esille syvällä sijait-

sevan piipunperän hankaluus. Jos vain heitti patruunan syöttösillalle, tökkäsi se piipun perään. Toimiva tapa olikin saattaa luoti pesän suulle asti. Tämä ei kuitenkaan ole oikeastaan suuri haitta, sillä kisassa aikaraja pitää huolen siitä, että patruunat syötellään lippaasta. Monesti kaliiperivalinnassa painaakin se, miten hyvin se syötty lippaasta pesään. Hyvä esimerkki tästä on juuri tähän lajiin kehitetty uunituore 6mm GT ja johon Lapuakin tekee jo hylsyjä.

Patruunat syöttyvät lippaasta hyvin eikä lukon sulava liikekään kangerrellut kovin paljoa. Tämähän riippuu paljolti lippaan jousen voimakkuudesta, millä voimalla se painaa ylintä patruunaa syöttöhuulia vasten. Jos ampuu paljon penkistä testiammuntoja tms., voi ongelman poistaa helpottaa käyttämällä CZ:n vastaavaa lipasta. Se on saman MDT:n tekemä sama teräslipas, mutta sen patruunan nostimeen on lisätty koroke etureunaan. Tällä rakenteella luodin kärki nousee vähän ylemmäs ja syöttö toimii ongelmitta hylsyaukkoon pudotetuilla patruunoillakin.

Kuten arvata saattaa, oli raskaalla aseella ampuminen helppoa. Kaikki toimi täsmällisesti ja säätöjen ansiosta ampuja pystyy muuttamaan niin ergonomiasta kuin painotusta juuri haluamakseen. Koska aseessa ei ole taittopeää, joutuu huollon yhteydessä tosin poskipakan laskemaan ala-asentoonsa, jotta lukon pääsee irrottamaan ja puhdistamaan piipun takaapäin.

Ilman lisäpainoja ampumavalmiin aseensa tasapainopiste asettui juuri lippaan etureunaan. Jos ja kun käyttää hieman edemmäksi sijoitettavaa tukipus-
sia, on helposti lisäpainojen kiinnityksestä tukin kärkeen hyötyä.

Ensimmäiset tutustumissarjat ammuttiin käyttäen A-Tec:n PRS ammuntaan räätälöityä, kokonaan rosterista valmistettua vaimenninta.

Vaimentimen erikoisuus on siihen yhdistetty suujarru. Hidastuneiden ruutikasujen virtauksen vuoksi se ei kuitenkaan toimi aivan yhtä tehokkaasti kuin pelkkä suujarru ja siksi kisoissa käytetään yleensä pelkkää suujarrua rauhoittamaan aseiden käytöstä. Se puolestaan vaatii tehokkaan kuulonsuojauksen käyttöä.

Lapua Scenareilla saatu tarkkuus ei juuri jätä epäselväksi APR:n kyvykkyyttä. Kovassa tuulessakin parhaat viiden kasat olivat alle 10 mm, tässä legendaarisen 10,85 g Scenar GB422:n 9 mm.

Ensimmäiset kasat ammuimme tunnetuimmilla eli 10,85 g Scenareilla vaimenninta käyttäen viiden laukauksen kasojen liikkua parin sentin tuntumassa. Tässä havaittiin vaimentimen löystyvän helposti, eli kiristyksessä kannattaa käyttää voimaa ja suorittaa tiheästi kireyden tarkistus.

Vaimennin päätettiin jättää nyt pois ja ampua ilman piipunsa lisävarusteita. Kisoissa näkyy käytettävän pelkästään aseiden hyvin paikallaan pitäviä suujarruja, joten vaimennin ei senkään puolesta ole ensivalinta. Lisäksi sen nopea kuumineminen aiheuttaa lämpöväreilyä, mikä hankaloittaa etäälle ammuntaa oleellisesti. Rekyyli on raskaassa aseessa pieni ja suujarrulla käytännössä olematon.

Toisena kokeillut raskaat 12,0 g Scenarit näyttivät olevan piipun mieleen miltei yhtä reikää olevilla peruskasoilla. Parhaimmillaan neljä laukausta oli jo viidessä millissä, monesti kymmenessä millissä, minkä karkulainen kasvatti sivusuunnassa sentillä. Sama toistui useamman kerran kertoen mahdollisesta tuulen vaikutuksesta, joskin suurempi osuus lienee ollut lämpöväreilyn kuvaa tanssittavalla vaikutuksella.

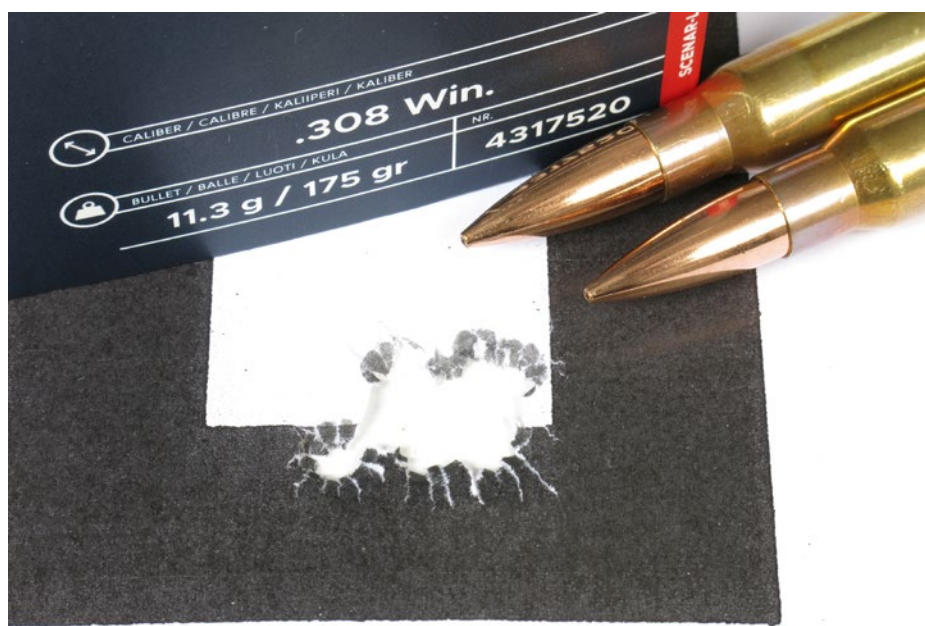
Joka tapauksessa näillä patruunoilla ei jäänyt epäselväksi mihin Ansu pystyy, sarjana kun oli 17, 22, 21 ja 21 mm, ka. 20 mm ja vielä aika tuulella ammuttuna. Näytti kaliiperille loiva 12 tuuman rih-

lannousu stabiiloivan pitkät ja raskaat luodit kuten kuuluukin. Tietenkin vastaisäänammunnan ja kunnollisen puhdistuksen jälkeen piippu näyttää mihin oikeasti pystyy, kun tukin ruuvitkin ovat oikeassa momentissa.

Kaiken kaikkiaan ainoa asia mikä olisi helpottanut ammuntaa, olisi ollut laukaisuvastuksen pienentäminen,

säätövaraahan olisi ollut reilusti, mutta se on jokaisen oma mieltymysasia. Toisaalta tositoimien legendaarisessa M24 TA-kiväärissäkin säätö alkoi vasta 1,1 kilosta ylöspäin.

Miksi tehdas sitten on päätnyt tuohon 1,1 kilon arvoon? Valmistajan mukaan se on peruja Tsekin kilpajoukkueen toivomuksesta, sillä pikatilanteissa

Tarkkuuskokeilun lopuksi mielenkiinnosta ammuttu 10 laukauksen kasa hieman raskaammilla 11,3 g Scenar GB550 luotisilla antoi tulokseksi 19 mm kasan. Eniten virhettä aiheutti todennäköisesti ampuja kuten aina, joskin kova tuuli vie luotia sekin sivuun.

TEKNIKKAA

Anschütz 1782 D APR Carbon Grey

Valmistaja: J.G. Anschütz GmbH, Saksa

Maahantuoja: Nordic Distribution Oy

Hinta: 4510 eur

Takuu: 2 vuotta

Tyyppi: lippaallinen kampilukkoinen tarkkuuskivääri

Kaliiperi: .308 Win (6mm CRM, 6,5 CRM)

Lipas: AICS 10 patruunaa (MDT)

Pituus: 110 cm + säätö 3 cm

Paino: 6,9 kg

Piipun pituus: 64 cm

Vetopituus: 34,5 – 37,5 cm

Tähtäin: Picatinny-kisko 20 MOA

Laukaisu: täysin säädettävissä, vastusalue 750 – 1200 g, tehdassäätö etuvetottomana 1100 g

Tukki: alumiinia, MDT ACC Premier jossa täysin säädettävä SRS-X perä

Varusteet: M18x1 kierre piipunsuulla, M-LOK ja ARCA kiinnitysjärjestelmät, muovinen kuljetuslaukku MEGA Plus, koeammuntataulu, avaimet

Lisätarvikkeet: lisäpainot perään ja etutukkiin sekä erilaiset tukin varusteluosat

Ammuntatulokset		Lapua	Lapua	Lapua
Anschütz 1782 D APR .308 Win		Scenar	Scenar	Scenar
4x5 laukausta hiekkapussituelta		10,85 g	11,3 g	12,0 g
ampumaetäisyys 100 m		GB422	GB550	GB432
Labrador nopeustutka				
Keskinopeus m/s		838	821	790
Tehtaan ilmoittama nopeus, piippu 66 cm m/s		820	793	755
Suurin nopeus m/s		847,6	827,9	797,8
Pienin nopeus m/s		829,1	815,4	784,3
Kokonaishajonta m/s		18,5	12,5	13,5
Keskihajonta m/s		5,6	4	3,7
Osumakuvioiden keskiarvo mm		14	14	20
Piennin osumakuvio mm		9	8	17
Suurin osumakuvio mm		17,5	22	22
Olosuhteet: Lämpötila 17°C, tuuli 0 - 6 m/s				

Tarkkuusammunta suoritettiin perinteiseltä hiekkapussituelta 100 m radalla ja samalla mitattiin lähtönopeudet Labradorin tutkalla.

aseen törmätessä voimalla barrikadiin voisi etuvedoton, herkemäksi säädetty laukaisu aiheuttaa vahingonlaukauksen. Selitys tuntuu oudolta, koska ladatulla aseella ei sääntöjen mukaan liikuta ampuma-asemaan, vaan ase laadataan vasta paikan päällä. Sen sijaan eurooppalaisissa säännöissä on määräys, jonka mukaan ase laukaisun tulee kestää pudotustesti 15 – 20 sentin korkeudelta kumimaton päälle ja tätä ei ylen herkäksi säädetty koneisto välttämättä kestä. Tämän suhteen etuvedollinen laukaisulaite on parempi, sillä se on mahdollista säätää turvallisesti herkemäksi.

UUSINTA

Sen verran tuo lämpöväreily jäi miellettyttämään, että kun keskikesällä tuli uusi mahdollisuus käydä saman aseensa kanssa radalla, niin tilaisuus myös hyödynnettiin.

Tällä välin aseella oli ehditty ampua reilusti ympäri Suomea olleissa esit-

telytilaisuuksissa ja kun kertoivat sen käyvän yhteen reikään, niin hieman hymyilytti. Oman ratakäynnin jälkeen hymyilytti edelleen, vaan eri syystä eli kyllä se näytti käyvän paremmin kuin ampuja pystyi ampumaan. Enää ei testattukaan ase tai patruunan tarkkuutta vaan ampujan osaamista.

Samalla radalla kuin ensimmäisellä kerralla 17 asteessa, pilvisenä vaan jälleen ikävän tuulisena 0 – 6 m/s päivänä Lapua 10,85 g Scenareilla viiden laukauksen sarjoiksi tuli 15, 13, 17,5 ja 9 mm, ka. 14 mm.

Vaihto hieman raskaampiin 11,3 g Scenareihin ja sama tahti jatkui, sarjaksi 15, 8, 22 ja 11 mm, ka. 14 mm. Vielä viimeksi ulkona tuulessa ammuttu 10 laukauksen kasa oli 19 mm, kertonee aika hyvin ase-patruuna yhdistelmän kyvykkyydestä laukaisuvirheet mukaan laskien.

Jos yhden reiän kasaan tuli sattuma, niin tiesi tehneensä jotakin väärin.

Vaikka ase on raskas, niin silti ampu- maote vaikutti hieman kasan paikkaan,

sillä perinteisellä otteella ja käsi tukin sivulla olevalla otteella osumapiste muuttui hieman. Edelleen pätevät siis toistojen samanlaisuudet eli ammunnan perusasiat.

Harjoitukset jatkuivat vielä Aude- ren bipodia ja sekalaisia harjoituspatruunoita käyttäen, joilla niilläkin syntyi helposti tulitikkulaatikon kokoista kymmenen kasaa.

YHTEENVETO

Yhteenvetona Ansun APR osoittautui aseeksi, joka ei rajoita palkintosijoitusta kovimman luokan kisassakaan. Nimittäin mikään USA:ssa ammuttavan edullisen vakioluokan ase se ei ole, siitä pitää hintaraja huolen sillä sielläkin hinta on reippaasti yli sallitun 3000 taalan. Meillä sillä voi kilpailla niin rajoitetussa kuin avoimessa ja tehdasluokassa, eikä missään seurassa ole pelkoa alakynteä jäämisestä.

Ansu vaihtopiippuineen olisikin patruunatestaajan ihannetyökalu.

Ennen radalta poislähtöä otettiin vielä tuntumaa Auderen bipoditukea käyttäen saatavaan tarkkuuteen, sillä sehän on nykyään helpoin ase mukana kulkeva ampumatukityyppi.

